

Írta:

2012. április 10. kedd, 07:33

Tőlünk nyugati irányban, külföldön már hosszú-hosszú hagyományai vannak az utcai zenélésnek. Nálunk azonban sokan – nemes egyszerűséggel – csak koldusoknak (a kép illusztráció) nézik azokat, akik kiállnak a belvárosba, hogy szórakoztassák az embereket. Pedig Pécsen például akadnak közöttük képzett muzsikusként is.

Az utcazenészek számára talán kedvezőbb időpont az ünnepnap, illetve a munkaszüneti nap. Mert akkor többen sétálnak párjukkal, gyermekükkel a történelmi központban, mondjuk Pécsen is. Erre akár példaként hozhatnánk a húsvéti hétfőt, amikor a Király utcában hárman próbálkoztak, a pénzkeresés ezen módszerével.

Akadnak közöttük viszonylag hangos harmonikás a Színház térenél, de magányos hegedűs is húzta, egy patinás szálloda előtt. A Széchenyi István tér sarkán pedig egy fiatalokból álló trió gitározott, dobolt, énekelt, a hűvös, ámbar kellemes tavaszi napsütésben.

Az „iparág” negyedik, illetve ötödik szereplője egy rendőrpáros volt, akik az engedélyeket kérték el azoktól, akik a közterület kövein léptek fel. Elég udvariasak voltak az eljárók, ám azért a mozdulataik, szövegük éppen olyan „sarkosra” sikerült, miképpen azt megszokhattuk tőlük korábban is.

Írta:

2012. április 10. kedd, 07:33

A koldusok valóban nem így néznek ki, ennek megállapításához még jó hallás sem szükséges

– Természetesen igényeltünk működési engedélyt a városházától – árulta el a szőkéshajú ifjú legény, aki a hangszer pengetése mellett dalolt is. – Mindenekelőtt szeretném nyomatékosítani mindenkiben, hogy nem a pénzszerzés az elsődleges célunk, bár az sem elhanyagolható szempont. – De a gyakorlás, a publikum előtti szereplés, a rögtönzés ennél lényegesebb. Korábban magam is tanultam a zenét, nem laikus vagyok.

– Ezek szerint a „fellépések” mindig mást-mást jelentenek?

– Nincsen két egyforma eset. Gyorsan tudunk váltani, ha esetleg idősebb házaspár áll meg előttünk, akkor egy érzelmes Máté Pétertől való szám tűnik jobbnak. Kisgyermekes szülők esetén egy-egy rajzfilmdal hozhat elismerést. A kicsik könnyen perdülnek táncra, de az anyukák, apukák szintén boldogan hallgatják, amit előadunk.

– Soha, senki nem szokott reklamálni?

– Elenyészően kevesen élnek panasszal. Bizonyos szabályokat nekünk is illik betartani, akkor semmi gond sem lehet.

– Ha nem üzleti titok, mi lesz az összegyűjtött fémpénzekkel?

– Egyenlő arányban osztjuk szét egymás között. Nem klasszikus bevétel ez, inkább adomány, amit kapunk a polgároktól.

Furcsa, egyben érdekes pillanat volt, amikor az egyenruhások távozása után, hárman is megkérdezték az éppen pakoló ifjaktól, hogy elzavarták, esetleg megbírságolták-e őket? A nemleges válaszra mindenki megenyhült, elmosolyodott. Vagyis, az utcai muzsikusat alapvetően szeretik a sétálók. Vagy, hétfőn délután mindenkinek egy kicsivel jobb volt a hangulata, mint

Írta:

2012. április 10. kedd, 07:33

---

munkanapokon, rohanás közben.

Közintézményektől távol

Legalább 50 méterre el kell menniük a zenészeknek a városi intézményektől, hivataloktól, iskoláktól, egészségügyi központoktól. A hangerejük sem lehet bántó, zavaró. Természetesen engedély nélkül senki sem kezdhet bele a művészeti tevékenység ezen ágába. Mert akkor – legalábbis a pécsi belvárosban – hamarosan megérkeznek a járőrök. Aztán véget is vetnek a mulatságnak.